

ligheden skulde kunne forøge denne. Jeg tror, det ærede Medlem vilde have gjort klogt i at afstaa fra ethvert Forsvar for den Uorden, som det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen formentlig — jeg vil stadig sige formentlig — ved en Fejltagelse kom til at gøre sig skyldig i. Jeg er i alt Fald af den Overbevisning, at hvad der skete ved Rigsdagens Aabning i saa Henseende, ikke vil gentage sig. Jeg kan ikke antage, at nogen vil finde det rigtigt, at det ene Leveraab afbryder det andet. Jeg vil mene, at den højtærede Statsminister har ganske Ret i, at et Leveraab for Danmark, der samler alt, Land, Folk, Konge, Rigsdag og Grundlov, maatte kunne samle os alle uden at blive Genstand for nogen Art af Demonstration.

I Forbindelse med dette Forhold er forskellige Talere vendt tilbage til nogle faa Bemærkninger om Nationalsangen, og selv om den højtærede Formand selvfølgelig har haft Ret i sin Bemærkning om Ønskeligheden af ikke at uddybe denne Diskussion, maa jeg forstaa, af hvad der er passeret, at det ikke er udelukket at gøre nogle Bemærkninger herom endnu. Det ærede Medlem Hr. Pürschel forsvarede, hvad der var foregaaet i det kongelige Teater, ved at betegne det saaledes, at en grov Taktløshed var blevet mødt paa en naturlig Maade. Jeg tror, man træffer det rigtige ved at sige, at en Fejl er blevet mødt paa en groft taktløs Maade. Den er blevet udnyttet paa en groft taktløs Maade, som ikke burde have været forsvaret nogetsteds og allermindst i den høje Rigsdag. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har givet Tilslutning til nogle af de Bemærkninger, jeg fremsatte om det urimelige i at foranstalte Demonstrationer eller Høflighedsrejsning, medens man spiller Nationalsangen som Led i et Musikstykke, men mente, at der var intet at sige til, at man rejste sig, naar det skete ved en festlig Lejlighed i det kongelige Teater og Kong Christian-Melodien lød i Elverhøj-Ouverturen. Der kan være Tvivl derom. Jeg mener, at det ikke er Udtryk for nogen musikalsk Kultur, jeg tror, ingen vil paastaa i andre Lande, at det er det; men jeg har ogsaa sagt, at jeg ikke kunde se, at der er sket nogen Ulykke, om dette var sket, og alene af den Grund burde, hvad den højtærede Undervisningsminister har foretaget sig, været undladt, i alt Fald saa længe man ikke under Elverhøj-Ouverturen begynder at synge med paa Melodien, hvad endnu ingen er faldet paa. Saa længe det kun er Melodien, der lyder, tror jeg, det kan anerkendes, at denne

Melodi betragtes som den danske Nationalmelodi. Den lyder overalt rundt om i hele Verden, og dens pompøse Toner er mere egnede til Festlighed end de mere vage Toner, der er i „Der er et yndigt Land“-Melodien. Men naar man kommer til Spørgsmaalet om Nationalsangen, kan jeg ikke give de ærede Medlemmer Ret, der har villet hævde, at „Kong Christian“ er Nationalsangen. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde i Mødet i Dag, at en Nationalsang vokser sig naturligt op i Folkets Brug, og det er muligt, at i et vist Tidsrum har „Kong Christian“ vokset sig naturligt op i Folkets Brug. Men sikkert er det, at „Kong Christian“ efterhaanden er død paa Folkets Læber. Det er fuldkommen rigtigt, hvad den højtærede Undervisningsminister sagde: denne Sang synges ikke i Landbo- eller i Arbejderkredse, ej heller i almindelige Borgerkredse, naar man vil udtrykke en national Følelse. Hvis man foranstaltede en Enquête ude i Landet for at spørge den menige Mand, den almindelige Borger om, hvilke Sange de synger, naar de vil udtrykke Kærlighed til eller Samling om Fædrelandet, saa vilde det blive et ganske forsvindende Faatal, som nævnte „Kong Christian“. Ved Folke-møder, paa Højskoler, ved Grundlovsfester — hvor kan man nævne Eksempler paa, at denne Sang synges? Det, man nu har gjort, er, at man har indanket Spørgsmaalet for en litterær Domstol, og det ærede Medlem Hr. Pürschel har nævnt betydelige litterære Mænd, Vilhelm Andersen, Pontoppidan, Georg Brandes, som har fremhævet baade Sangens Melodi og Tekst som et højt værdifuldt poetisk og musikalsk Udtryk for dansk Stemning. Dette er meget sandt. Jeg giver dem ganske Ret i, at baade Melodien og Sangens Tekst staar over dem, der findes i „Der er et yndigt Land“. Men for at være en Nationalsang maa en Sang leve paa Folkets Læber, og det gør „Kong Christian“ ikke.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har, som naturligt er, i Dag ført et Forsvar for sin Finanspolitik, og navnlig har han, vendt til sin Efterfølger, sagt, at naar denne klager over visse Byrder, han har fra Forgængeren, er det intet imod, hvad han, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, maatte opleve, da han traadte til i 1920; den nuværende Finansminister har det langt bedre, end det ærede Medlem havde det den Gang. Ja, der er vi inde i en gammel Strid, og jeg skal ikke komme dybt ind paa den, jeg skal kun sige et Ord om en enkelt Ting. I Anledning af Spørgsmaalet om,